

Sophie Jansen

Weg van jou

Karakter Uitgevers B.V.

PROLOOG

‘Niet rennen,’ echoot de stem van mama door het zwembad.

We mogen eindelijk van de glijbaan! Saar rent voor me uit, in de richting van de gele Cycloon. Ze heeft net haar B-diploma gehaald, en nu mag ze af en toe zonder mama het water in. Maar dan moet ik wel mee. Ik probeer haar bij te benen, want ik had mama beloofd goed op te letten.

‘Fennieeee,’ roept ze bovenaan de trap.

Ik klim zo snel mogelijk naar boven. Ik hou me goed vast, want de trap is hartstikke glad. Er zijn nog twee kinderen voor ons.

‘Ik ga wel eerst,’ zeg ik dan. Ik wil beneden staan als ze de Cycloon uit vliegt.

Saar kijkt een beetje teleurgesteld, maar haalt dan haar schouders op. ‘Wel opschieten, het is groen.’

Ik ga zitten in het speciale zitje en neem de instructies snel een keer door. Niet achterstevoren, niet met z’n tweeën tegelijk en niet betreden als je gevoelig bent voor lichtflitsen.

‘Fenna?’ klinkt de hoge stem van Saar naast me.

Ik draai me om.

‘Zullen we zo aan mama vragen of we frietjes kunnen eten?’

‘Doen we! Ik zie je beneden.’

Mijn handen, die tot nu toe krampachtig de stang boven me vasthouden, laten los. Ik sjees in een sneltreinvaart naar beneden. In het begin is het donker. Ik voel het onder mijn billen telkens als er een nieuw stukje van de glijbaan begint.

Ineens maakt de donkerte plaats voor veel verschillende kleuren. De glijbaan wordt roze, blauw, groen, rood en dan weer pikkedonker. Ik ga steeds sneller. Ik draai rondjes. Het is maar goed dat ik nog geen frietjes opheb.

Ik zie het eind van de glijbaan. Het spannendste deel moet nog komen. Ik kom terecht in een grote trechter. Mijn lichaam tolt. Ik wilde blijven zitten, maar ik lig inmiddels languit op de baan. Het water duwt me alle kanten op. Als ik maar niet met mijn hoofd eerst door het gat ga. Ik span mijn spieren aan en probeer te draaien.

Drie, twee, één... Ik ben onder water. Proestend en blazend kom ik boven en ik zwem zo snel mogelijk naar de zijkant. Vanaf hier kan ik goed zien of Saar eraan komt. Aan het gejoel vanuit de glijbaan te horen duurt dat niet lang meer.

Ik ben nog op adem aan het komen als Saar in haar roze bikini met stippen naar beneden plonst. Ik zie dat ze snel weer boven water komt en haar duim opsteekt.

‘Nog een keer?’ vraagt ze. Haar ogen glimmen van opwinding.

‘Nee, ik wil even naar het golfslagbad,’ zeg ik. We zwemmen naar de rand van het bad en klimmen er vakkundig uit.

‘Ik heb niet eens een trappetje nodig,’ zegt Saar triomfantelijk.

We snelwandelen richting het golfslagbad, waar mama aan de rand van het water zit.

‘Was het leuk?’ vraagt ze.

Saar en ik knikken. ‘We gaan nu even hier zwemmen,’ zeg ik.

Mama lacht. ‘Zijn jullie van plan om dat water ooit nog uit te komen?’

Saar schudt haar hoofd. ‘Alleen als het is om frietjes te eten.’

‘Dan ga ik eens even kijken of ze die hier hebben,’ zegt mama. Ze staat op en loopt richting de bar. ‘Jullie blijven in dit bad, oké?’

Mama kijkt mij aan terwijl ze dit zegt. Ik beloof het.

‘Kom Saar, springen!’

Energiek springen we in het water. Onder water zie ik dat Saar naar me lacht. Ik probeer terug te lachen, maar ik ben alweer bijna boven water. Ik denk niet dat ze het heeft gezien.

‘Oké, nu zo lang mogelijk onder water,’ zegt Saar.

Ik weet nu al dat zij dit gaat winnen, maar vooruit. We klimmen weer op de kant en bij drie springen we het water in.

Ik tel. Een, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven, het

wordt nu wel heel lastig, negen. Ik kom boven water.

Meteen als ik bovenkom, zie ik dat Saar ook naar boven komt. ‘Gewonnen!’ roept ze trots. Saar werpt een blik over haar schouder om te kijken of mama dit ook gezien heeft, maar ze staat bij de kluisjes. Waarschijnlijk is ze haar portemonnee aan het pakken.

‘Oké, de laatste keer,’ zeg ik dan.

‘Weet je het zeker?’ vraagt Saar zelfverzekerd.

Ik lach en tel voor de laatste keer af. Bij één plonzen we in het water. Ik geef alles wat ik heb. Zeven, acht, negen, tien, elf.

Oké, deze mag ze ook winnen. Ik zwem snel naar boven en hap naar lucht. Saar heeft echt een goed uithoudingsvermogen. Ze is nu al een halve minuut onder water. Ik probeer haar in het water te zien. Ik ga op zoek naar een roze bikini en blonde haren in een staart, maar ik vind haar niet. Ik adem diep in en laat me dan weer onder water zakken. Ik kijk om me heen. Dan zie ik haar, tegen de rand van het zwembad. Ze lijkt in paniek. Ik zwem naar haar toe en als ik dichterbij kom, zie ik dat het mis is. Haar ogen staan wijd open en haar mond maakt rare bewegingen. Saar zit vast in het zwembadrooster.

Ik zwem zo snel als ik kan naar boven. ‘Help!’ roep ik. ‘Help! Mijn zusje! Mama! Help!’

Een oudere man in de buurt kijkt verstoord naar me om. Pas als hij ziet dat ik in paniek ben, roept hij ook om hulp. Hij verdwijnt onder water. De badmeester, die inmiddels ook doorheeft dat er wat aan

de hand is, duikt het water in. Hij zwemt op me af en verdwijnt naar de bodem van het zwembad. Ik ga erachteraan.

Ik zie dat de badmeester Saar probeert los te trekken, maar het lukt niet. Haar ogen zijn inmiddels opengesperd. Ze beweegt niet meer. De badmeester en de man trekken met al hun kracht aan het rooster, maar er zit geen beweging in. De zuigkracht is te sterk.

Ik ben langer onder water dan net. Ik ga niet naar boven voor we Saar hebben.

Dan zit er eindelijk beweging in. De badmeester weet Saar los te wrikken, die nu al haar kleur heeft verloren. Hij pakt haar beet en zwemt naar boven. De oudere man en ik zwemmen erachteraan.

Als ik bovenkom, zie ik dat er heel veel mensen naast het zwembad staan. Ik zie mama. Ze krijst en huilt. De badmeester legt Saar op de rand en twee collega's beginnen met reanimeren.

De badmeester trekt mij nu uit het water. Mama pakt me vast en bidt. 'God, alsjeblieft, laat onze Saar ademen,' klinkt het naast me. Mijn ogen hou ik strak op mijn zusje gericht. Er gebeurt niets.

Haar laatste woorden galmen na in mijn hoofd. Weet je het zeker?